

လုံးချင်းဝတ္ထုစာပေ

ပျိုလှပျိုနှိုးမေ

နှလုံးသားကိုသက်သေပြုမယ်

ပန်းချီသိန်းရွှေဩဇာ

အခန်း(၁)

ဇလပံမြိုင်မှာ ဝင်းမွန်သီက ဒုတိယအကြိမ် ခြေချမိပါပြီ။
ပထမအကြိမ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်အားလုံးက
မတူညီတော့ပါ။

ပထမအကြိမ် ဇလပံမြိုင်မှာ ခြေချမိသည့်အချိန်က ဝင်းမွန်သီသည်
ဇလပံမြိုင်ရဲ့ အလုပ်သမား တစ်ဦးအနေဖြင့် ဇလပံမြိုင်ကို
ရောက်လာခြင်းပါ။

ထိုအချိန်က ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်အေးမြနေခဲ့သည် ။ စိ
တ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နှင့် သာယာချမ်းမြေ့စွာ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ယခု ဒုတိယအကြိမ် ဇလပံမြိုင်ကို ဝင်ခဲ့သည့်ပုံစံက ဇလပံမြိုင်ရဲ့ အ
ရှင်သခင်အနေနှင့်ပါ။ ဇလပံ မြိုင်ရဲ့ ထိတ်လန့်စရာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ
က ပြန်ဝင်လာသော ဝင်းမွန်သီအပေါ်မှာ အရိပ်မည်းကြီးလို အုပ်မိုးလို
က်ပါသည် ။

ဇလပံမြိုင်ကို ရောက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်ခြင်းမရှိဘဲ
ချောက်ချားစိတ်တွေ စိုးမိုးနေသည် မို့ ဝင်းမွန်သီက တစ်စုံတစ်ယောက်
ကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်းမရှိပါ။

မကြည်လင်၊ မရှင်းလင်းသော စိတ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိ
တ်ခံစားလိုက်သည် ။ ဇလပံ မြိုင်သို့ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

ထိုသုံးရက်အတွင်းမှာ ဝင်းမွန်သီ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည့်အချိန်က အလွန်နည်း
ပါးလှသည်။ ။

*****

အခန်း(၂)

"မွန်သီရေ ညနေကျရင် ဒေါ်မေရီရဲ့ ဘုရားကိုးဆူ ဖိတ်ထားတာ သွားလိုက်ဦးနော်"

ချစ်လင်ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ပေးရင်းကနေ ဝင်းမွန်သီက ပြန်မေးသည်။ ။

ဟင် မွန်သီတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ လား တပ်ပေးရင်းကနေ ဝင်းမွန်သီက ပြန်မေးသည်။ ။

"ဟင် မွန်သီတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ လား ကိုနောင်ရော မလိုက်ဘူးလား"

"ညနေ အလုပ်တွေမအားဘူး လာဖြစ်ချင်မှ လာဖြစ်မယ် လာရင်လည်း မိုးချုပ်လိမ့်မယ်"

"မွန်သီတစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ဘူး"

မျက်နှာလေးမသာမယာနှင့် ဝင်းမွန်သီက ပြောသည်။ ။

"ဘာလို့ လဲကွယ်"

"ဒေါ်မေရီတို့ ဆိုတာ မွန်သီနဲ့ သိပ်စိမ်းတဲ့ လူတွေပါ။ ပြီးတော့ သူတို့က မမမေမျိုးရဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေလေ"

"သူတို့က မမမေရီရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဖြစ်သလို ကိုနောင်ရဲ့ အ

သိမိတ်ဆွေတွေပါပဲ မွန်သီရယ် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မွန်သီ ဝင် ဆုံရမှာ ပေါ့"

"ကောင်းပါပြီ ကိုနောင်က သိပ်ပြီးသွားချင်စေချင်ရင် မွန်သီ သွားလို ကပ်ပါ့မယ်"

"မွန်သီရဲ့ ကားနဲ့ ပဲ သွားလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

စောနောင်က မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ဝင်းမွန်သီရဲ့ မေးဖျားလေး ကို လက်ချောင်းတွေနှင့် ပင့် တင်ပြီး အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်သည်။ ။

"သိပ်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေသလား မွန်သီ"

"ဟုတ်တယ်"

"ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်မနေပါနဲ့ မွန်သီရယ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လို က်ပါ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်ပေါ့ကွာ"

"မမမေမျိုးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ခုနစ်ရက်တည်းနဲ့ ကဲ့ရဲ့ လို့ ဖြစ်မှာ မ ဟုတ်ဘူး "

"ကဲပါ မိန်းမရယ် ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နဲ့ သတ္တိတွေ မွေးပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ"

အ လုပ်သွားခါနီး ခင်ပွန်းသည် ကို စိတ်မရှုပ်စေချင်၍ ဝင်းမွန်သီက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲတွင် နောက်ကျိနေသည်။ ။

"ကဲ ကိုနောင် သွားမယ် ကားအနားထိ လိုက်ပို့ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဖေဖေ အ လုပ်သွားတော့မလား"

အခြားအခန်းထဲက ကလေးတစ်ယောက် လှေကားဆီသို့ ဦးတည်နေ
သော စောနောင်ဆီသို့ ပြေး ထွက်လာပါသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သားလေး သွားတော့မယ်"

"အပြန်ကျရင် သားကို မုန့်တွေဝယ်ခဲ့နော်"

"ဝယ်ခဲ့မှာ ပေါ့ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း နေနော်"

"နေပါတယ် ဖေဖေရဲ့ သားက မေမေသီကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး"

"ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဖေဖေသွားမယ်"

သားဖြစ်သူရဲ့ ပါးကို ငုံ့နမ်းပြီး အိမ်ဆင်ဝင်ဆီသို့ စောနောင်က သွား
သည်။ ။ ဝင်းမွန်သီနှင့် သားလေးဆန်ဆန်က စောနောင်ကို ကားအနား
ဆီသို့ လိုက်ပို့ပြီး လက်တပြုပြန်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"မေမေသီ ဖေဖေက အရမ်းအလုပ်များ တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်သားရဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေကို ဖေဖေပစ်ထားတာ ကြာပြီ
လေ ဒါကြောင့် အခု အတိုးချပြီး လုပ်နေရတာ"

"ပုသိမ်မှာ နေရတာ သားသားပျော်တယ် ချောင်းသာကို သွားရတာ
လည်း ပျော်တယ်"

ဆန်ဆန်က ခြောက်လခန့် ပုသိမ်မြို့မှာ နေခဲ့သည် များကို သတိရ
တမ်းတစွာ ပြောနေသည်။ ။

"ဒီမှာ က သားမှာ အဖော်လည်း မရှိဘူး"

"ဟိုဘက်ခြံက အတူးရှိသားပဲ သားရယ်"

"အတူးအမေက သားနဲ့ အတူးကို သိပ်ပြီး ပေးမဆော့ဘူး"

ဝင်းမွန်သီစိတ်ထဲတွင် မကောင်းဖြစ်သွားရသည် ။ လူကြီးတွေကြောင့် ကလေးအပေါ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က နှိမ့်ချစွာဆက်ဆံမှုကို ဝင်းမွန်သီက စိုးရိမ်လှပါသည် ။

အတူးရဲ့ အမေသည် မေမျိုးရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

"မမမေမျိုးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ငါ့ကို အထင်သေးကြတယ် ဒါကြောင့် ဆန်ဆန်လေးကိုပါ အဲဒီဂယက်က ရိုက်နေပြီလားမသိဘူး"

"စိတ်အားငယ်တတ်ပြီး မကျန်းမာတဲ့ ဆန်ဆန်လေးကို နောက်ထပ် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မရှိအောင် ငါကာကွယ်ရမယ်"

"သူတို့ အိမ်မှာ သွားကစားတာ မကြိုက်ရင် အတူးကို ဒီခေါ်ကစားပေါ့သားရယ်"

"ဟုတ်တယ် ခေါ်ကစားမယ်နော်"

"ခေါ်ကစားပေါ့သားရယ် ပြီးတော့ သားတို့ စားချင်တာပြော မေမေသီ လုပ်ကျွေးမယ်"

"ရပါတယ် မေမေသီ ကျင်ကျင်ကို သားက လုပ်ခိုင်းမှာ ပေါ့"

"ဘာလဲ မေမေသီလုပ်ပေးတာ မကြိုက်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေသီ မောမှာ စိုးလို့ "

"ကြည့်စမ်း ဒီကလေး မေမေသီချစ်အောင် ပြောပြန်ပြီ"

ဝင်းမွန်သီက ဆန်ဆန်ကို ငုံ့နမ်းပြီး ချစ်စနိုးနှင့်ပြောသည် ။

"သား ဒီဘက်ခြံကနေပဲ အတူးကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်နော်"

"အေးပါ သားရယ်"

ဆန်ဆန်က ဝင်းမွန်သီရဲ့ အပါးမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ။

"အရမ်းမပြေးနဲ့ ချော်လဲမယ်သား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဆန်ဆန်က တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးအစပ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည့်အတူးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။ အတူးက ချက်ချင်း ပြေးလာသည်။ ။

"ဘာလဲ ဆန်ဆန်"

"ငါတို့ ခြံမှာ လာကစားပါလား မေမေသီက မုန့်ကျွေးမယ်တဲ့ "

"နေဦး မေမေရီတယ် မေမေအ လုပ်သွားမှ လာခဲ့မယ်"

"အေး ဒါဆို ငါစောင့်နေမယ်"

အတူးက ခပ်သွက်သွက်လေးပြောပြီး ပြန်ပြေးသွားသည်။ ။ ဆန်ဆန်က ဝမ်းသာကျေနပ်စွာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ။

"မေမေသီရေ အတူးက အန်တီအ လုပ်သွားမှ လာမယ်တဲ့ "

"အေးအေး သားစားဖို့ မေမေသီ ပူတင်းဖုတ်ပေးမယ်နော်"

"စပျစ်သီးခြောက် များများ ထည့်နော်"

"ထည့်ပေးမယ်"

ဝင်းမွန်သီက မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ကျင်ကျင်နှင့် မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ။

"ဒီအိမ်ကြီးက ဒေါ်မေမျိုးဆုံးပြီးမှ ထွက်ထွက်နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မမရယ်"

"အင်း"

အိမ်ကြီးကို ဝေဖန်နေ၍ ကျင်ကျင်ကို စကားတိုတိုနှင့်ပင် ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

"အိမ်ကြီးက ကြီးလွန်းပြီး လူနည်းနည်းလေးနဲ့ ဆိုတော့ မမတို့ ပြန်မလာခင် ချောက်ချားလိုက်တာ"

ဇလပ်မြိုင်မှာ ဖြစ်ပြီးခဲ့သော ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သည့် အဖြစ်များကို ကျင်ကျင်က အစဖော်နေပြီ လားလို့ ဝင်းမွန်သီ စိုးရိမ်သွားသည်။ ။

"ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ ကျင်ကျင် အိမ်ကြီးကြီးတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမပြန်လာတော့ ကျင်ကျင်အားရှိသွားပါပြီ"

"ကိုနောင်က သူ့မိဘအမွေအနှစ်မို့ ဒီအိမ်ကြီးကို သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိတယ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ သူကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ နောက်ကိုမပြောတော့ပါဘူး"

ဝင်းမွန်သီကိုယ်တိုင်က စိတ်ချောက်ချားနေသဖြင့် ကျင်ကျင်ကြောင့် သူ့စိတ်တွေပိုပြီး ခံစားသွား ရမှာ စိုး၍ ကာကွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျင်ကျင်ကိုကူပြီး ချက်ပြုတ်ပေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။ ပြောင်လက်နေသော ကျွန်း လှေကားကြီးကို တက်ရဆင်းရသည့်အခါ တိုင်း ဝင်းမွန်သီရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ကြီးဖြစ်ဖြစ်သွားရ သည် မှာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးပါ။

"ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပြန်လာနေတာ ငါမှားပြီလား"

"ဇလပ်မြိုင်ရဲ့ အရိပ်ထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု ပျော်ရွှင်မှုတွေ သိသိသာသာ လျော့သွားတယ်"

"ကိုနောင်က ဒီအိမ်ကြီးကို သိပ်မြတ်နိုးတာ ငါ့ရဲ့ ခံစားမှုတွေကို ပြောပြရင် ကိုနောင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဇလပ်မြိုင်ကို ပြန်မလာချင်ပေမယ့် သူ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ ငါလိုက်ခဲ့တာ မှားပြီလား"

အိမ်ထောင်သက် သုံးလသာရှိသေးသော ဝင်းမွန်သီက ချစ်လင်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ သည် ။ စောနောင် စိတ်မချမ်းမြေ့မည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို သူ့ရှောင်ရှားခဲ့သည် ။

ဇလပ်မြိုင်ကို သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးသော စောနောင်ကို ဇလပ်မြိုင်သို့ မပြန်ပါနှင့်လို့ မပြောရက် ပါ။

"ညနေကျရင်လည်း မတွေ့ချင်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်၊ စိတ်မောလိုက်တာနော် "

ဝင်းမွန်သီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး သူတို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။

အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည် ။ လှေကားနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းကို ဖြတ်လာရလေ တိုင်း သူ့ရင်မှ မငြိမ်းချမ်းလှပါ။

"ကိုနောင်က ဘာလို့ မမမေမျိုးရဲ့ အခန်းကို ပိတ်ထားလည်း မသိဘူး။ သူမှ မရှိတော့ဘဲ သူ့အဝတ် အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေအားလုံး သူများကိုပေးလိုက်ရင်ပြီးရော "

မေမျိုးနေခဲ့သော အခန်းထဲမှာ မေမျိုးရဲ့ အငွေအသက်များ ရှိနေသေးသည် လို့ ခံစားမိသည် ။ ထို အငွေအသက်သည် သောကမျိုးစုံကို ဖန်တီးနေသည် လို့ လည်း ထင်သည် ။

ညနေစောင်းမှာ ဝင်းမွန်သီက ဘုရားကိုးဆူသွားရန် ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်

င်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာ အခန်း ထဲသို့ ဆန်ဆန်က ရောက်လာသည်။ ။

"မေမေသီ လှလိုက်တာ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဘုရားကိုးဆူ ဖိတ်ထားလို့ လေ"

"သားရော လိုက်ရမလား"

"သား မလိုက်ပါနဲ့ ကွယ် ဟိုမှာ လူကြီးတွေချည်းပဲရှိတယ်"

"ဒါဆို သားကစားလို့ မရဘူးပေါ့"

"မရဘူး ဘုရားရှိခိုးရမှာ "

"ဒါဆို နေခဲ့မယ်နော်"

"ကျင်ကျင်နဲ့ နေခဲ့ပါသားရယ် မေမေသီ စောစောပြန်လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေက မလိုက်ဘူးလား"

"လိုက်လာမယ်ပြောတာပဲ"

ဝင်းမွန်သီက မှန်တင်ခုံပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုဆွဲပြီး အခန်းပြင်သို့ ဆန်ဆန်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"သား ကျင်ကျင်နဲ့ ကောင်းကောင်း နေခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဝင်းမွန်သီက စောနောင် သူ့အတွက် သီးသန့်ဝယ်ပေးထားသော စုပါ စလွန်းကားလေးနှင့် သိပ် မဝေးလှသော ဒေါ်မေရီရဲ့ အိမ်သို့ မောင်းထွက်လာသည်။ ။

ဒေါ်မေရီရဲ့ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲသို့ မောင်းဝင် လာပြီး ကားများ ရပ်ထားရာ နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်

င်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခြံထဲမှာ ဧည့်သည် များ နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ။ မီးရောင်စုံအောက်က သူတို့ ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်တွေ ဖိတ်လျှံသွားသည်။ ။

"ဒီလူတွေအားလုံးက မမမေမျိုးရဲ့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေပါပဲ။"

"မမမေမျိုးကို သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူတွေက ငါ့ကို မမမေမျိုးနေရာမှာ အစားဝင်တာကို ကြည့်ဖြူကြ ပါ့မလား။"

စောနောင်နှင့်သူတို့ လက်ထပ်လိုက်သည့်အတွက် ဝေဖန်ရှုတ်ချပြစ်တင်သံတွေကို ဝင်းမွန်သီက နားမဆုံအောင် ကြားခဲ့ရသည်။ ။ သူ့ကို ဝေဖန်ခဲ့သည် မှာ သည် အသိုင်းအဝိုင်းပါ။

ဒါကြောင့် သူတို့ တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ဝင်းမွန်သီ ရင်လေးလှပါသည်။ ။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီးပင် တားလိုက်ရသည်။ ။

"ကိုနောင်က ငါ့ကို ပွဲတိုးစေချင်တယ် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆံ့စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တိမွေးပြီး သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ပဲ။"

အားငယ်နေသော သူ့စိတ်ဓာတ်တွေကို မာန်တင်းပြီး ဝင်းမွန်သီက ဧည့်သည် များ စုဝေးရာနေရာ သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ချောချောငယ်ငယ်၊ ဝင်းဝင်းသွယ်သွယ်နှင့် ဝင်းမွန်သီကို ဒေါ်မေရီက ပထမဦး ဆုံး သတိပြုမိသွားသည်။ ။

"ဟော ဝင်းမွန်သီ တစ်ယောက်တည်းလား ကိုစောနောင် မပါဘူး။"

လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမမေရီ ကိုနှောင်က အလုပ်များ လို့ သူမိုးချုပ်မှ ရောက် လာမယ်ပြောတယ်"

"ဝင်းမွန်သီရေ လာ ဘုရားအရင်ကန်တော့လိုက်ပါဦး"

ဘုရားကိုးဆူစင် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းဆီသို့ ဒေါ်မေရီက ဝင်းမွန်သီကို ခေါ်သွားသည်။ ။ ဝင်းမွန်သီက ဘုရားကန်တော့ပြီး ဒေါ်မေရီခေါ်ဆောင်ရာ ခြံထဲသို့ ပြန်လိုက်လာသည်။ ။

ဝင်းမွန်သီ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည် ကို မျက်လုံးပေါင်းများ စွာက အကြည့်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြည့်နေ ကြသည် ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ အချို့က ကြည့်ရုံမကသေး။ အချင်းချင်း တီးတိုးအတင်းပြောနေကြသည် ကို ဝင်းမွန်သီက တွေ့ရသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စိကနေတစ်ဆင့် ရင်ထဲအထိ ရောက်မသွားအောင် တားဆီးလိုက်သည်။ ။ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပြောပြော ပြောချင်တာပြောကြပါစေ သူဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသည် ကို ပြရပေတော့မည်။

"ငါဟာ ဘယ်လိုအပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမှ မကျူးလွန်တဲ့ အတွက် သိမ်ငယ်နေစရာ ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးလေ"

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးပြီး ဝင်းမွန်သီက လူကုံထံတွေလို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ကြွေးကြော်နေသော အုပ်စုနားသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

"ဝင်းမွန်သီတို့ ပြန်လာတာ ကြားလိုက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ သုံးရက်ပဲရှိပါသေးတယ်"

"ဒီမှာ အမြဲနေတော့မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အိမ်ကို မေမျိုး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အတိုင်း လက်ရာမပျက်ရှိသေးတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မေမျိုးက အိမ်အလှဆင်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တာပဲ တို့ တောင် မေမျိုးကို အတုယူရတယ်"

မေမျိုးရဲ့ အကြောင်းတွေကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသေး။ မေမျိုးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို အပြီးမပျက် မျက်နှာလေးနှင့် ဝင်းမွန်သီက ကြည့်နေသည်။ ။

"မမမေမျိုးသာ မြင်တွေ့နေမယ်ဆိုရင် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ သူ့အပေါ်သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိ တာကိုတွေ့ပြီး ဝမ်းသာနေမှာ ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဝင်းမွန်သီ ပြီးတော့ သူမဖြစ်ချင်တာတွေကိုပဲ မြင်နေရပြီး စိတ်ဆင်းရဲရင် ဆင်းရဲ နေမှာ ပါ"

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားများကို ဝင်းမွန်သီက မကြားဟန်ပြုလိုက်သည်။ ။

"ဝင်းမွန်သီ ဒီမှာ ထိုင်ပါကွယ်"

အားလုံးထဲမှာ လိုက်လျောမှုများ ရှိနေသော ဒေါ်မေရီက ဝင်းမွန်သီကို ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်ခု မှာ နေရာပေးသည်။ ။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ ။

"ဝင်းမွန်သီ တစ်ယောက်တည်းလား"

မေမျိုးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ခင်ဆုံး၊ သင်းသင်းကြူက ဝင်းမွန်သီရဲ့

စားပွဲသို့ရောက်လာသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ မမသင်း"

"ကိုနောင် ဘာလို့ မပါတာလဲ"

"အလုပ်မအားသေးလို့ နောက်မှ လိုက်လာမယ်တဲ့ "

"ဘယ်လိုလဲ ဇလပ်မြိုင်မှာ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဇလပ်မြိုင်ကို ပြန်လာတော့ မေမျိုးကို သတိရကြမှာ ပဲနော် အထူး သဖြင့် ကိုနောင်က သတိရမှာ ပေါ့"

သွယ်ဝိုက်သောနည်းနှင့် သူစိတ်ဆင်းရဲအောင် ထိုးနှက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ နေ ဝင်းမွန်သီက ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည် ။

"မနေ့ကတောင် ကိုနောင်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ကြသေးတယ်"

"ဪ"

ကိုနောင် မနေ့ညက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သင်းသင်းကြူနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်းကို မပြောပါ လားလို့ ဝင်းမွန်သီက တွေးသည် ။

"သူ့ရုံးကို သင်းသင်းရောက်သွားတယ် ကားမပါလို့ ကိုနောင်က ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်"

ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်သွားသည် ။

စားနေသော အစားအသောက်ကိုပင် ဆက်မစားနိုင်လောက်အောင် နင်သွားသည် ။

"ကိုနောင်က သင်းသင်းကြူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို ငါ့ကို ဘာလို့ မပြော

တာလဲ"

ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲသို့ သံသယအစွန်းအစလေး တိုးဝင်လာသည် ။
သင်းသင်းကြူက စကားတစ် ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ဝင်းမွန်သီရဲ့ အပါးမှ
ထသွားသည် ။

သူ့အနားက သင်းသင်းကြူ ထသွား၍ ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ အန
ည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည် ။ သင်းသင်းကြူ သွားလို့ မှ
မကြာသေး။ ဝင်းမွန်သီအနားသို့ တစ်ယောက်ရောက်လာပြန်သည် ။

အသားလတ်လတ်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ချောလွန်း
နေသော မောင်မောင်တင်က ဝင်းမွန်သီအနားသို့ ရောက်လာသည် ။ မိ
န်းမတွေကျလောက်သော အပြုံးနှင့် မောင်မောင်တင်က ဝင်းမွန် သီကို
ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်သည် ။

"တစ်ယောက်တည်းလား ဝင်းမွန်သီ"

ထပ်တလဲလဲကြားနေရသော မေးခွန်းကို ဝင်းမွန်သီက ဖြေလိုက်သ
ည် ။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုစောနောင်တို့ မှာ ချောချောလှလှ ဇနီးအသစ်စက်စက်လေးကို
တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက် တယ်ပေါ့"

"သူမအားလို့ ပါ နောက်ကလိုက်လာမှာ ပါ"

"ဟုတ်လား ဝင်းမွန်သီတို့ ပြန်ရောက်လာတာ ကြားတယ် ကိုယ်လာ
လည်မလို့ ပဲ မအားတာနဲ့ မရောက်လာဘူး"

မောင်မောင်တင်သည် အလွန်ချောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲ မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိအောင် မောင်မောင် တင်ကို သဘောမတွေ့လှပါ။

"ကိုစောနောင်ကို တစ်ယောက်တည်း သိပ်လွတ်မထားနဲ့ သူက ပျို တိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် လေ"

"အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မ လုံးဝစိတ်ချ တယ်"

"သိပ်ပြီး စိတ်ချမနေနဲ့ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး"

မောင်မောင်တင် လှမ်းပြသည့်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည် ။ စော နောင် ရောက်လာသည် ကို သင်းသင်းကြူက အပြေးအလွှား သွားကြို နေပါလား။

"တွေ့လား သင်းသင်းကြူ ခေါ်တဲ့ နေရာမှာ သွားထိုင်နေပြီ"

စောနောင်ကို သင်းသင်းကြူက ဝင်းမွန်သီနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော စားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းသည် ။

သင်းသင်းကြူက ရေပက်မဝင်အောင် စကားတွေပြောဆိုနေသည် ကို ဝင်းမွန်သီက လှမ်းကြည့်နေ သည် ။

"သတိထားဦးနော် အဲဒီလိုမျိုး မိန်းမတွေက ရှိသေးတယ်"

"ကိုမောင်မောင်တင်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဒီလိုစ ကားမျိုးတွေ မပြောသင့်ပါဘူး"

"ကိုယ်က မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပါ ဝင်းမွန်သီ မင်းမကျွမ်းကျင်တဲ့ ပ တ်ဝန်းကျင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ကြိုသတိပေးတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်မမှာ လည်း ဆင်ခြင်တွေးခေါ်တဲ့ အတွေး

အခေါ်တွေ ရှိပါသေးတယ်"

"ကြည့် ကိုယ့်စေတနာကို ဝင်းမွန်သီက တစ်မျိုးထင်နေပြီ"

"ရပါတယ် ရှင့်စေတနာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ"

"ကဲ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုဦးနော် နောက်များမှ တွေ့ကြတာပေါ့ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက် လို သဘောထားပါ ဝင်းမွန်သီ"

မောင်မောင်တင်ကို မနှစ်မြို့သော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ဆက်ဆံလိုက်သည်။ မောင်မောင် တင်က သူ့စားပွဲမှ ထသွားသည်။

စောနောင်က သူ့ဆီပါမလာလို့ တမျှော်မျှော်နှင့် ရှိနေသော်လည်း စောနောင်က ရောက်မလာပါ။ သင်းသင်းကြူနှင့် စကားတွေပြောနေကြသည်။

သည်းခံနိုင်သည့်အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားသော ဝင်းမွန်သီက စားပွဲမှ ထလိုက်သည်။

ဒေါ်မေရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး စောနောင်ရှိသည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဟော မွန်သီလာ"

စောနောင်က သူ့ကိုတွေ့သည် နှင့် အနားက ခုံအလွတ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

"ထိုင်လေ မွန်သီ"

"မွန်သီ ပြန်တော့မယ်ကိုနောင်"

"ကိုနောင်ပါ လိုက်မယ် ခဏစောင့်ဦးလေ"

"ကိုနောင်နေခဲ့ပါ မွန်သီရောက်နေတာကြာပြီ အိမ်မှာ သားကို စိတ် မချဘူး"

"ဒါဆိုလည်း သူပြန်နှင့်ပါစေလား ကိုနောင် သင်းကား မပါဘူး ကို နောင်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဦး"

"တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းပါ သင်းသင်း ကိုယ်ပင်ပန်း လာလို့ ပြန်ချင်ပြီ"

"ကြည့် ကိုနောင်တို့ က ကပ်စရာမရှိ ကပ်တယ် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒီလောက်လေးတောင် မကူညီချင်ဘူး"

"သင်းသင်းကြူက နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောသည် "

"ကဲပါကိုနောင်ရယ် နေခဲ့ပါ မွန်သီပြန်နှင့်မယ်"

ရဲတင်းပြီး အရှက်မရှိပါသော သင်းသင်းကြူကို အမြင်ကတ်လာသဖြင့် ဝင်းမွန်သီက စကားဖြတ် ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ ကားထဲထိုင်ပြီး စက်မနှိုးမီ စောနောင်မှာ နောက်ကလိုက် လာလေမ လားလို့ လှမ်း ကြည့်သည် ။ စောနောင်ကား ပင့်ကူအိမ်မှာ ငြိတွယ်နေ သော ပိုးကောင်လေးတစ်ကောင်လို သင်းသင်းကြူ ရဲ့ အနားမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပါလား။

"ဟူး စိတ်မောစရာကြီးပါလား"

ပင့်သက်တစ်ခုကို လေးလေးဖင့်ဖင့် ချလိုက်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ ဒေါ်မေရီရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှ မောင်း ထွက်လာသည် ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အခန်းကို တန်း၍ သွားသည် ။ အဝတ်အစား
လဲနေစဉ်မှာ အခန်းတံခါးလေး ဟပြီး ခေါင်းသေးသေးလေး ပြုဝင်လာ
သည် ။

"ဟင် သား မအိပ်သေးဘူးလား"

"မအိပ်သေးဘူး မေမေမွန်လာတာ စောင့်နေတာ"

"မိုးချုပ်ပြီ အိမ်နှင့်ရောပေါ့သားရယ်"

"မေမေကမှ ပုံမပြောရသေးတာ သားမအိပ်သေးဘူးပေါ့"

ညစဉ် ပုံပြောသိပ်ရသည် ။ သည် နေ့တော့ ဆန်ဆန်အိပ်နှင့်နေပြီ
ထင်သော်လည်း မအိပ်ဘဲစောင့် နေသဖြင့် ဝင်းမွန်သီက
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။

"ကဲလာ မေမေပုံပြောသိပ်မယ်"

အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဆန်ဆန်လေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့အိပ်ခ
န်းဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။

ဝင်းမွန်သီက ခုတင်ပေါ်တွင် ဆန်ဆန်နှင့်အတူ လှဲအိပ်လိုက်သည် ။
ပြီးတော့ ဆန်ဆန်ရဲ့ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်များကို ပွတ်သပ်
ပေးလိုက်သည် ။

"ကဲ ဒီနေ့ ဘာပုံပြောရမှာ လဲ"

"စနိုးဝိုက်နဲ့ လူပုလေးခုနစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြပါ"

"ဟာ အဲဒီပုံပြင်ကြီးက ရိုးနေပြီ ဟိုပုဂံခေတ်က သူရဲကောင်းကြီး ကျ
န်စစ်သားအကြောင်း ပြောပြ မယ်"

"ဟင့်အင်း နားမထောင်ချင်ဘူး"

"ဘာပြုလို့ လဲကွယ်"

"မေမေက ပြောဖူးတယ် သားသားက ဘယ်တော့မှ သန်မာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ "

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲကွယ်"

"ဟို မေမေကပြောသေးတယ်လေ သူရဲကောင်းတွေကို အားမကျနဲ့ အပိုပဲတဲ့ "

"သားရယ်"

ဝင်းမွန်သီက ရင်ထဲမှာ အလွန်နာကျင်သွားသည် ။ နေမကောင်းသော သားသမီးအပေါ် ရက်ရက် စက်စက်ပြောသော မေမျိုးကို နားမလည်အောင် ဖြစ်သွားသည် ။

ဆန်ဆန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေမျိုးပြောလိုက်သောစကားက ဖျက်မရသော အစွဲကြီးတစ်ခုလိုဖြစ်နေ သည် ကို ဝင်းမွန်သီက သိလိုက်သည် ။

"မေမေက သားကို ချစ်လို့ စတာပါကွယ်"

" မဟုတ်ဘူး ဟိုမေမေက သားကိုမချစ်ဘူး နင့်လိုရောဂါသည် ကို မွေးမိတာ ငါသိပ်မှားတယ်လို့ ခဏခဏပြောတယ်"

"ဪ သားရယ် ဖြစ်ရလေကွယ်"

မိခင်ရင်းဖြစ်ပါလျက် ထိုသို့ရက်ရက်စက်စက် ပြောသောမေမျိုးကို နားမလည်အောင် ဖြစ်သွား သည် ။

"ကဲ အဲဒါတွေ မေ့ထားလိုက် သားက အခု ကျန်းမာရေးကောင်းနေပြီ ပဲ နောင်နှစ် ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းတက်ရတော့မှာ "

"တကယ်လားဟင်"

"တကယ်ပေါ့သားရယ်"

"မေမေပြောပါဦး သားကကြီးလာရင် သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်နိုင်မလား
ဟင်"

"ဖြစ်မှာ ပေါ့ သားရယ်"

"ဒါဆို ခဏနေဦးနော်"

ဆန်ဆန်က ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားပြီး သူ့အရုပ်စီရိုကို ဖွင့်သည်
။ အထဲမှ အရုပ်တွေကို မွေနှောက်ရှာပြီး နိုင်ငံခြားက ရိုက်ခေါ်သော သူရဲ
ကောင်းအရုပ်တစ်ခုကို ထုတ်လာသည် ။

"အဲဒီအရုပ်လေးကို သားဝှက်ထားတာ"

"ဘာလို့ လဲသားရယ်"

"အဲဒီအရုပ်လိုချင်လို့ သားပူဆာတော့ မေမေက ဝယ်လို့ မရဘူးလို့
ဆိုပြီး ဝယ်မပေးဘူး"

"သားက ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့လို့ ပူဆာတာလဲ"

"အတူးဆီမှာ တွေ့လို့ မေမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းတာ မေမေက
သားနေ့တိုင်းပူဆာတော့ စိတ်ဆိုးပြီး သားကိုဆူတယ် ခေါင်းလည်း ခေါ
က်တယ် ပြီးတော့ စောစောကလို ပြောသေးတယ်"

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ကလေးကို နစ်နစ်နာနာပြောသော မေမျိုးကို ဝ
င်းမွန်သီက အံ့ဩသွားသည် ။

"မမမေမျိုးက တစ်ဖက်သားကို ရက်ရက်စက်စက်ပြောတတ်တဲ့ အ
ကျင့်ရှိတာပဲ"

"ဖေဖေ့ကို ပူဆာတော့ ဖေဖေက ရအောင်ရှာဝယ်ပေးတာ ဒါကြောင့် မေမေမသိအောင် သားငှက် ထားတာ"

"ကဲ လာ သူရဲကောင်းပုံပြင် ပြောပြမယ်"

"ပြောနော် သား ဒီအရုပ်လေးကိုဖက်ပြီး နားထောင်မယ်"

ဝင်းမွန်သီက ပုဂံသူရဲကောင်းများ အကြောင်းကို ဆန်ဆန်အား ပြောပြသည်။ ဆန်ဆန်က ပုံပြင် နားထောင်ရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

ဆန်ဆန်ကို သေချာစွာ စောင်ခြုံပေးခဲ့ပြီးမှ ဝင်းမွန်သီက သူ့အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်ပြီး တော်တော်ကြာသည် အထိ စောနောင်က ပြန်မလာသေးပါ။

"ကိုနောင် ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ"

"ကိုမောင်မောင်တင်ပြောသလို သင်းသင်းအနားက ကိုနောင် မခွာနိုင်ဖြစ်နေပြီလား"

အပင့်အထောင် ကြားစကားများကြောင့် ဝင်းမွန်သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ သံသယတစ်စွန်းတစ်စ ဝင်သွား သည်။ ။ သိပ်ချစ်ရသော လင်ယောက်ျားကို စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ။

ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး အိပ်မပျော်ဘဲ အတွေးတစ်စစီ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ။ ဝင်းမွန်သီရဲ့ အတွေးရိပ်က တရိပ် ရိပ်နှင့် ပြန်ပြေးသွားသည်။ ။

*****